

ОН ЈЕ СРБИЈУ ИЗВЕО НА ТРИ МОРА! Чињенице које нисте знали о Цару Душану

26.04.2017.

20. децембра 1355. године изненада је умро Душан Немањић, син краља Стефана Дечанског, цар од 1346. године и највећи српски владар свих времена.

Осим што су постављени темељи државности, што је донет закон и поштовано право и правда, за време првог српског цара – Душана Немањића, Србија се простирала на огромној територији на којој се данас налази неколико држава.

Душана је целог живота пратила прича о „оцеубиству“

Цар Душан „Силни“ како га данас зовемо, био је све оно што је српска властела чекала вековима – **способан, храбар и одлучан**. Дао им је прилику да освајају, шире се и доносе ратни плен. Зато и не чуди што је највећи број српског племства, незадовољан попустљивом политиком према Бугарској и Византији, у сукобу Душана и његовог оца, тадашњег краља Стефана Дечанског, стао на страну младог краљевића.

Најраније у јесен 1330. године дошло је до отвореног сукоба сина „младог краља“ Душана и оца краља Стефана Уроша III Дечанског. Из овог сукоба, Душан је изашао као победник и оца је заточио у тврђави у Звечану.

Непосредно након Душановог крунисања Стефан Дечански је умро 11. новембра 1331. године и сахрањен је у својој задужбини манастиру Високи Дечани. Иако је званично умро природном смрћу постоје извори који тврде да је Душан попустио пред наваљивањем моћне властеле и одобрио, ако већ и није наредио, да се његов отац погуби.

Душанова Србија заиста је била „на три мора“

Под Душановом влашћу, српски утицај је проширен до обала Егејског мора и Свете Горе. За време највећег територијалног освајања, српска држава се простирала на територијама данашње Црне Горе, Македоније, Бугарске, Грчке, Албаније, деловима Хрватске, Босне и Херцеговине и наравно, Србије. Или, укупно преко 250.000 километара квадратних простора на коме су живели Срби, Бугари, Грци...

Када се на Ускрс, 16.4. 1346. године у Скопљу прогласио за цара, титула Душана Немањића је гласила:

„Стефан у Христу Богу благоверни цар свима Србима и Грцима, и странама бугарским, и целоме Западу, Поморју, Фругији и Арбанасима“.

Ова велика држава се простирала од Дунава на северу до Коринтског залива на југу. Граница на западу било је Јадранско, а на истоку Егејско море.

Древни византијски цареви су му били узор

Иако је Византија из времена цара Душана већ била царевина на заласку Душан се по свему угледао на византијски двор и велике владаре из прошлости ове државе. Настојећи да се у свему понаша као византијски цареви који су били узор целом хришћанству, Стефан Душан је развио и широку законодавну делатност.

Душанов законик донет 1349. и допуњен 1354. године врхунац је ових настојања. Закон је усвојен са циљем да се држава уреди прописима који би важили за цело царство и подједнако за све поданике.

Међутим, интеграцију ових територија у јединствену државу спречила је изненадна смрт Душана Немањића, на данашњи дан 1355. године, када је цару било око 45 г.

Цар Душан је можда био отрован

Чињеница да је цар Стефан Душан умро још увек млад и у пуној снази, када се спремао на поход за освајање Цариграда, и данас оставља места теоријама завера – од оних крајње егзотичних, као што је прича она о проклетству Стефана Дечанског, до много прозаичнијих, као што је прича о тровању.

Да ли је цар Душан заиста имао само једно дете?

Званична историја забележила је да је цар Душан имао само једно дете – сина Уроша који га је наследио, али који није успео да сачува очеву велику државу која се убрзо после Душанове смрти распала.

Ипак, једна фреска у манастиру Високи Дечани можда крије једну другачију верзију историје. На њој су приказани царица Јелена, њен син – млади царевић Урош, али и још једна непозната фигура, виша (старија?) од Уроша, али свакако још млада. Непозната особа на глави једина нема венац, а натпис поред ње је у целости уништен тако да ју је немогуће идентификовати.

Поједини историчари верују да је мистериозна фигура заправо принцеза – изгубљена ћерка цара Душана.

Ако је постојала, звала се Теодора, исто као Душанова мајка.

Како било, после смрти цара Душана, његово велико царство почело је да се растаче. Цар Урош, није поседовао очеву одлучност и срчаност, па није успео да сачува државу. У народу је остао упамћен као Урош Нејаки.

Дуг низ српских владара из династије Немањић са њим се прекинуо, а то је био и крај српског царства.

-

Извор: dnevno.rs